

Arrest

nr. 106308 van 3 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter X, die verklaren van Kazakse nationaliteit te zijn, op 16 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 januari 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), van de beslissing van 2 januari 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en van de beslissing van 19 maart 2013 houdende het bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat KALIN, die loco advocaat H. DE PONTHERIE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste verzoekster diende op 4 juli 2012 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, met name gezinshereniging met een Belg - partner in een duurzame relatie.

Bij het indienen van de aanvraag werd verzoekster verzocht om binnen de drie maanden en uiterlijk op 3 oktober 2012 een aantal documenten voor te leggen, zoals onder meer bewijzen van haar relatie: "*bewijs 2 jaar regelmatige ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag*".

1.2. Voor verzoeksters minderjarige dochter werd op 1 augustus 2012 een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart in hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, met name gezinshereniging met een Belg – descendent.

1.3. Op 2 januari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeksters werden hiervan in kennis gesteld op 19 maart 2013. Deze vormen de eerste en tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:
Eerste bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.07.2012 werd ingediend door:

Naam: I.G. Nationaliteit: Kazachse (....) om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- foto's waarvan geen datum valt af te lezen: zonder deze datum kan niet nagegaan worden wanneer deze foto's werden genomen. Bijgevolg vormen de foto's geen bewijs voor de duurzaamheid van de relatie, noch voor het feit of betrokkenen elkaar reeds drie maal ontmoet hebben voor een periode van minstens 45 dagen.

- vliegtuigtickets waaruit blijkt dat de partner van betrokkene verschillende keren naar Kazachstan geweest is. Deze tickets alleen tonen echter niet aan dat betrokkenen elkaar daar ook effectief ontmoet hebben.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Tweede bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.08.2012 werd ingediend door:

Naam: T.Z. Nationaliteit: Kazachse (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed een aanvraag als kind van ‘een geregistreeerde partner van een Belg’. Aangezien het recht op verblijf aan de moeder van betrokkene werd geweigerd omdat de duurzame relatie onvoldoende werd bewezen, kan bezwaarlijk aan betrokkene wel een recht op verblijf worden toegestaan.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.”

1.4. De eerste verzoekster werd op 19 maart 2013 eveneens in kennis gesteld van de beslissing houdende een bevel tot terugbrenging m.b.t. haar minderjarige dochter. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie wordt aan I.G.

(...)

van Kazachse nationaliteit,

verblijvende te (...), bevel gegeven de genaamde T.Z. (...) van Kazachse nationaliteit

verblijvende te (...)

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL:

Artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: het regelmatig verblijf in België is verstreken: zie motivatie bijlage 20."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeksters werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeksters voeren in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 40bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Doordat,

De eerste beslissing als volgt werd gemotiveerd: "De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

"Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag ne maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- *foto's waarvan geen datum valt af te lezen: zonder deze datum kan niet nagegaan worden wanneer deze foto's werden genomen. Bijgevolg vormen de foto's geen bewijs voor de duurzaamheid van de relatie, noch voor het feit of betrokkenen elkaar reeds drie maal ontmoet hebben voor een periode van minstens 45 dagen.*

- *vliegtuigtickets waaruit blijkt dat de partner van betrokkene verschillende keren naar Kazachstan geweest is. Deze tickets alleen tonen echter niet aan dat betrokkenen elkaar daar ook effectief ontmoet hebben.*

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene

En doordat de 2de beslissing als volgt werd gemotiveerd: "De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed een aanvraag als kind van 'een geregistreerde partner van een Belg'. Aangezien het recht op verblijf aan de moeder van betrokkene werd geweigerd omdat de duurzame relatie onvoldoende werd bewezen, kan bezwaarlijk aan betrokkene wel een recht op verblijf worden toegestaan.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene Terwijl,

Art. 40bis, §2, eerste lid, 2° bepaalt dat de partners moeten aantonen, een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie te onderhouden;

Dat de wet niet vereist dat zou worden aangetoond dat de partners een relatie zouden hebben van minstens twee jaar;

Dat in casu de verzoekende partij op de datum dat de beslissing werd genomen, met name op 2/1/2013, aantoonde minstens sinds 12/7/2011 te hebben samengewoond met haar partner, met wie zij een samenlevingscontract afsloot op 5 juni 2012;

Dat de verzoekende partij de bewijzen hiervan overmaakte aan de stad Antwerpen, die deze gegevens overigens kon controleren op het bestand van het Rijksregister;

Dat de attesten overgelegd door de verzoekende partij, naar behoren bewezen dat de verzoekende partij een duurzame en stabiele relatie onderhoudt met haar partner T.M.;

Dat de wet verder zegt dat dit duurzame karakter in elk geval wordt aangetoond, indien de partners bewijzen dat zij elkaar kennen, sedert ten minst twee jaar voorafgaand aan de aanvraag en dat zij regelmatig telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar 3 maal ontmoet hebben in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag en dat deze ontmoetingen in totaal minstens 45 dagen hebben geduurd;

Dat de verzoekende partij foto's heeft overgelegd waaruit blijkt dat zij met elkaar reeds langer dan 2 jaar een relatie hadden;

Dat zelfs als er geen datum staat op de foto's toch gemakkelijk kan uitgemaakt worden aan de hand van de beelden dat deze foto's recent zijn en dat de partners elkaar effectief hebben ontmoet;

Dat deze foto's dienen gecombineerd te worden met het bewijs dat werd aangebracht dat de partner van de verzoekende partij verschillende vliegtuigtickets overlegt, waaruit blijkt dat hij de laatste 2 jaar verschillende keren naar Kazakstan is gevlogen om er de verzoekende partij te ontmoeten;

Dat de partner van de verzoekende partij bewezen heeft volgende vluchten naar Kazakstan te hebben ondernomen: 1. Op 7/12/2009 tot 27/12/2009 2. Op 24/8/2010 tot 22/10/2010 3. Op 18/11/2010 tot 7/2/2011

Dat de duur van het verblijf van de vriend van de verzoekende partij dus de 45 dagen ruim overtreft, zodat voldaan wordt aan de bepalingen van art. 40bis, §2, 2° a);

Dat de 2de beslissing het lot van de eerste beslissing dient te volgen;"

3.2. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder "middel" worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De Raad stelt vast dat verzoeksters de schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM maar nalaten in de uiteenzetting van het enige middel te verduidelijken op welke wijze artikel 8 EVRM wordt geschonden door de bestreden beslissingen. Het middel is in deze mate onontvankelijk.

3.3. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad wijst erop dat de formele motiveringsplicht evenwel niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij in wezen enkel de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

3.4. Artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen door artikel 8 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden van gezinshereniging, luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...)”

3.5. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie ligt bij de aanvrager en is, bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd worden, vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeksters bij hun aanvraag onder meer volgende documenten heeft gevoegd: verklaringen van inschrijving te Zwijndrecht op 12 juli 2011, vliegtuigtickets en foto's.

3.7. Verzoeksters stellen dat de wet niet vereist dat zou worden aangetoond dat de partners een relatie zouden hebben van minstens twee jaar. De Raad wijst erop dat de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk stelt dat bewijzen dienen te worden neergelegd van een duurzame en stabiele partnerrelatie.

Voor wat betreft het aantonen van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, somt de Vreemdelingenwet drie situaties op:

- Het bewijs dat de partners gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, in België of elders hebben samengewoond,

- Het bewijs dat de partners elkaar sedert ten minste twee jaar, *voorafgaand* aan de aanvraag, kennen en het bewijs dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen.

- Het hebben van een gemeenschappelijk kind.

Wanneer de relatie tussen de partners niet valt onder de eerste of tweede situatie, stelt de Vreemdelingenwet aldus dat het duurzaam en stabiel karakter enkel wordt aangetoond indien de partners bewijzen dat ze elkaar sedert ten minste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, contact onderhouden en elkaar ontmoet hebben gedurende een welbepaalde periode.

3.8. Verzoeksters betogen dat de eerste verzoekster op de datum dat de beslissing werd genomen, met name 2 januari 2013, aantoonde minstens sinds 12 juli 2011 te hebben samengewoond met haar partner met wie zij op 5 juni 2012 een samenlevingscontract sloot. Ze betogen dat de bewijzen hiervan werden overgemaakt aan de stad Antwerpen en dat deze de duurzame en stabiele relatie aantonen.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier inderdaad blijkt dat eerste verzoekster op 12 juli 2011 een verklaring inschrijving heeft afgelegd bij het gemeentebestuur van Zwijndrecht, waar zij samenwoonde met haar partner, en dat op 5 juni 2012 een verklaring van wettelijke samenwoning werd afgelegd.

De verwerende partij kan echter gevolgd worden waar zij betoogt dat het in de eerste plaats aan verzoeksters toekomt om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij hebben ingesteld.

Door evenwel reeds op 4 juli 2012 een aanvraag om verblijfskaart in te dienen, behoorde eerste verzoekster te weten dat zij niet zou voldoen aan de eerste situatie voorzien in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, met name het bewijs dat de partners *“gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond”*.

Daarenboven toont eerste verzoekster met het betoog dat zij sinds 12 juli 2011 in België samenwoont met haar partner niet aan dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen, voorafgaand aan de aanvraag van 4 juli 2012.

3.9. Verzoeksters menen voorts voldoende bewijzen te hebben voorgelegd waaruit blijkt dat de eerste verzoekster met haar partner reeds langer dan twee jaar een relatie heeft. Ze verwijzen naar de foto's en de vliegtuigtickets die werden voorgelegd en die volgens verzoeksters in combinatie moeten worden gezien;

Met betrekking tot de foto's wordt door de gemachtigde het volgende gesteld:

“- foto's waarvan geen datum valt af te lezen: zonder deze datum kan niet nagegaan worden wanneer deze foto's werden genomen. Bijgevolg vormen de foto's geen bewijs voor de duurzaamheid van de relatie, noch voor het feit of betrokkenen elkaar reeds drie maal ontmoet hebben voor een periode van minstens 45 dagen.”

Verzoeksters betogen dat aan de hand van de beelden uitgemaakt kan worden dat de foto's recent zijn en dat de partners elkaar effectief hebben ontmoet.

Verzoeksters weerleggen hiermee echter niet de beoordeling van de gemachtigde dat zonder datum niet kan worden nagegaan wanneer deze foto's juist werden genomen. Het komt de Raad niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk voor wanneer de gemachtigde vervolgens oordeelt dat deze foto's geen bewijs vormen voor de duurzaamheid van de relatie, met name dat de partners elkaar sedert minstens twee jaar kennen, noch het bewijs van het stabiel karakter van de relatie, met name dat ze elkaar drie maal ontmoet hebben voor een periode van minstens 45 dagen.

Met betrekking tot de vliegtuigtickets wordt door de gemachtigde het volgende gesteld:

“- vliegtuigtickets waaruit blijkt dat de partner van betrokkene verschillende keren naar Kazachstan geweest is. Deze tickets alleen tonen echter niet aan dat betrokkenen elkaar daar ook effectief ontmoet hebben.”

Verzoeksters betogen dat hierdoor wordt bewezen dat de partner van de eerste verzoekster de laatste 2 jaar verschillende keren naar Kazachstan is gevlogen om haar te ontmoeten en verwijzen naar de data van de vluchten die werden ondernomen op 7/12/2009 tot 27/12/2009, op 24/8/2010 tot 22/10/2010 en op 18/11/2010 tot 7/2/2011. De duur van het verblijf van de partner van eerste verzoekster zou zo de vereiste 45 dagen ruim overtreffen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde niet twijfelt aan het gegeven dat de partner van de eerste verzoekster verschillende keren naar Kazachstan is geweest. Evenwel stelt de gemachtigde dat de vliegtuigtickets alleen niet aantonen dat de betrokkenen elkaar daar ook effectief ontmoet hebben, wat de Raad niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig acht.

Waar verzoeksters betogen dat de foto's in combinatie met de vliegtuigtickets moeten worden gezien, stelt de Raad vast dat verzoeksters met dit argument voorbij gaan aan het gegeven dat de foto's niet gedateerd zijn en dus ook niet rechtstreeks in verband kunnen worden gebracht met de neergelegde vliegtuigtickets. Deze ongedateerde foto's tonen aldus niet aan dat ze werden genomen tijdens de verblijven van eerste verzoeksters partner in Kazachstan tijdens de perioden van 7/12/2009 tot 27/12/2009, van 24/8/2010 tot 22/10/2010 en van 18/11/2010 tot 7/2/2011.

3.10. Gelet op het bovengestelde, dient de Raad vast te stellen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de gemachtigde de eerste bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Voorts maken de verzoeksters niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat de eerste verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door de Vreemdelingenwet, dat betrokkene onvoldoende bewijs aanbrengt dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben, en bijgevolg heeft beslist het recht op verblijf te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan de eerste verzoekster.

De eerst bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Zoals verzoeksters terecht opmerken hangen de tweede en derde beslissingen die werden genomen in hoofde van de minderjarige dochter af van de eerste beslissing, waarbij het verblijfsrecht van de eerste verzoekster beëindigd wordt.

Deze beslissing wordt tot aan haar eventuele vernietiging geacht in overeenstemming te zijn met de wet ('*privilège du préalable*'). Nu is vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing steunt op deugdelijke, afdoende en pertinente motieven, mocht derhalve het bestuur er wel degelijk naar verwijzen in de tweede en de derde bestreden beslissing.

Het enige middel is, in zoverre het ontvankelijk is, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter,

dhr. W. MOMMAERS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. MOMMAERS

M. MAES